

AAGE V. JENSENS FONDE

Miljø- og Planlægningsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K.

26. marts 2007
LS/le

Vedr. L 131. Nationalparker

Til lovforslaget tillader jeg mig at fremsætte følgende bemærkninger:

I: Sammensætning af nationalparkbestyrelse og nationalparkråd

Under 1. behandling af lovforslaget udtalte miljøministeren:

”Der var en – jeg tror, det var hr. Torben Hansen – der problematiserede, om andre end folk, der repræsenterer organisationer, kan blive repræsenteret i råd og bestyrelse, og det kan de godt, og det fremgår også af loven, at enkeltpersoner, sagkyndige o.s.v. kan blive udpeget i den forbindelse.”

(Min understregning)

Og i bemærkningerne til § 16 står følgende:

”Med forbillede i de brugerråd, som er oprettet på statsskovdistrikterne, vil der også kunne udpeges interesserede, uorganiserede borgere som medlemmer.”

§ 16 stk. 3 om sammensætning af nationalparkrådet lyder således:

”Rådets medlemmer udpeges efter indstilling fra berørte myndigheder og fra interesse- og erhvervsorganisationer, erhvervsliv og foreninger med interesse i nationalparken.”

§ 12 stk. 2 om nationalparkbestyrelsens sammensætning lyder således:

”Bestyrelsen skal bestå af en formand og 6-12 medlemmer udpeget efter indstilling fra berørte organisationer, kommuner og staten.”

Der synes ikke at være overensstemmelse mellem ministerens udtalelse samt bemærkningerne i lovforslaget og lovens ordlyd, der følgelig bør ændres.

II: Nationalparkfonde

Jeg kan tilslutte mig Friluftsrådets bemærkninger omkring nationalparkfonde og bestemmelsen i § 15, hvorefter et areal straks – evt. efter et naturforvaltningsprojekt er gennemført – skal overgå til staten.

Jeg er enig med Friluftsrådet i, at med denne ejerstruktur skal man ikke stille store forventninger til gaver fra private fonde, andre sponsorer eller fra arveladere.

III: Frivillig tvang

Endelig vil jeg opfordre politikere og myndigheder til at være ærlige overfor lodsejere og andre virksomhedsejere i de udpegede nationalpark-områder og ikke begå samme fejltagelse, som skete efter vedtagelsen af habitatdirektivet. Her beroligede man med, at bestemmelserne i direktivet var uden betydning for den enkelte lodsejer, hvilket mange i dag og ikke mindst de kommende år må konstatere ikke var korrekt. Det er utvivlsomt i mange tilfælde baggrunden for den mistænksomhed overfor nationalparker, der har præget debatten ikke mindst fra landbrugets side – og som desværre også i det daglige synes at påvirke forholdet mellem lodsejere og myndigheder.

Uanset lovens og bemærkningernes ord og løfter om frivillighed vil realiteterne og dagliglivet på sigt blive anderledes, når målet for parkerne om en klar styrkelse af naturen, bedre adgang for friluftsliv og for besøgende etc. skal realiseres. Den svineproducent, der befinder sig i et nationalparkområde og udleder gylle her, vil – bortset fra hans udvidelsesmuligheder må forventes begrænset – hen ad vejen givetvis blive udsat for et stigende pres fra besøgende og myndigheder for at ophøre med denne aktivitet. Om han så til sin tid eventuelt afstår frivilligt, eller man anvender tvangsmidler, vil nok blive oplevet på samme måde.

Selvom det måske vil være mest opportunt at udskyde dette problem nu, bør man dog – også af hensyn til den plan de kommende parkbestyrelser forventes at udfærdige – seriøst drøfte, hvad det indebærer, at der *skal* være en reel forskel på, om et område ligger indenfor eller udenfor nationalparken, og med hvilke virkemidler man opnår det løft i naturindhold m.v., som forudsættes.

At virkemidlerne vil være baseret på frivillighed herunder opkøb i størst mulig omfang er der enighed om, men som tilfældet er i dag i f.eks. vådområdeprojekter kan der opstå situationer, hvor disse virkemidler ikke er tilstrækkelige.

Det vil være mere ærligt at sige fra starten, at der er aktiviteter, der ikke harmonerer særlig godt med planerne for en nationalpark og at lodsejere eller brugere derfor må forberede sig på ændringer eller flytninger. Herved kan man forhåbentlig undgå en ny troværdighedssituation som i tilfældet med habitatdirektivet.

Med venlig hilsen

Leif Skov
Formand